

»Zdaj mi je pa tudi jasno, odkod lasje na glavi tvoje namišljene pošasti,« še doda zdravnik. »Poglej!« — in spet sveti in pokaže zdravnik okrog parobka — »tod okrog in tu zgoraj na parobku samem je polno praproti, ki poganja iz štora. To praprot je vznemiril čuk, zbujen iz spanja; tebi se je pa zdelo, da so to lasje, ker ti je tako govorila tvoja prenapeta domišljija. In roke pošasti? Ali ne vidiš tu zadaj dveh smrekovih vej, ki objemata s svojo senco parobek, da se človeku res zdi ob medli svetlobi, kakor jo daje štor samemu sebi, kot da hoče nekdo planiti na človeka in ga objeti.«

Zdaj je Jaka razumel. Osramočen je spoznal, da se je spet osmešil s svojimi strahovi. Ali je bil pa ozdravljen za vselej, bi se ne upali trditi.

Tudi mi smo malo dvomeče gledali v gospoda profesorja, dasi smo mu drugače vse na besedo verjeli. Poznejše življenje nas je pa dovolj prepričalo, da je strah mogoč le eden — hudoben človek.

Anton Žužek:

Za mamico.

*Pri nas je huda žalost gost,
da nismo več veseli,
in v naših prsih rana žgè —
ne vem, kdaj se zaceli.*

*Več očka ne kramlja zvečer,
kot je nekdanje čase,
on Majdko devlje spat zvečer
in potlej ždi sam zase.*

*Ko je na paši prav lepo,
mi pride bridko, bolno:
pokleknem v travo med ovcé
in jokam v toplo volno.*

